PELE și GERSON – față în față

PELE reia balonul cu capul

În urmă cu cîteva săptămîni, înaintea meciului dintre **F.C. Santos** și **Sao Paulo**, un ziarist brazilian a solicitat două interviuri interesante: ce spune **Pele** despre **Gerson**, și ce crede **Gerson** despre **Pele**.

Interviul — interesant prin personalitatea celor doi mari jucători brazilieni — a apărut în cotidianul **„O GLOBO"** din **Rio de Janeiro**. Publicăm răspunsurile celor doi celebri internaționali:

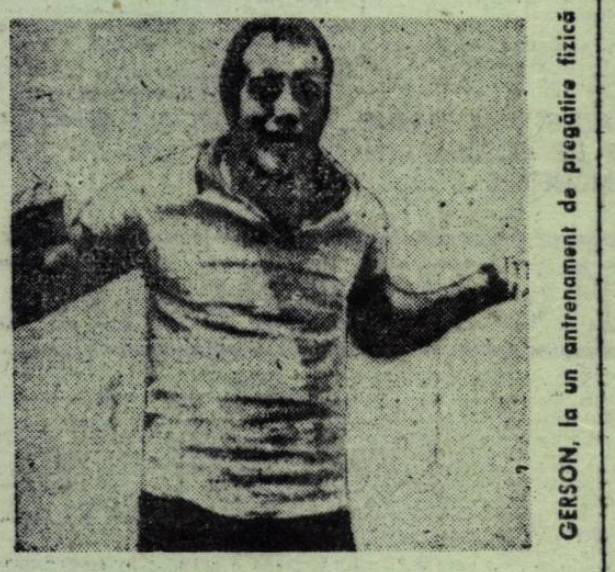

GERSON, la un antrenament de pregătire fizică

PELE DESPRE GERSON

Gerson este un „inginer" al terenurilor de fotbal. Precizia paselor sale, jocul inteligent în lansarea atacurilor sînt de o minuțiozitate matematică, demne de un inginer. Are o tehnică ireproșabilă, cu toate că folosește numai stîngul în lovirea balonului iar piciorul drept este întotdeauna cel de sprijin. Nu cred însă că ar fi un jucător mai complet dacă ar folosi ambele picioare.

Gerson vorbește mult pe teren. Dar cuvintele sale de îmbărbătare nu sînt altceva decît un cîntec pe care-l auzi veșnic în urechi. Vocea sa te îndeamnă la curaj, te mobilizează în momentele critice, chiar și atunci cînd mai scapă cîte... o înjurătură.

Cel mai ideal cuplu îl formează cu **Clodoaldo, Rivelino** sau **Tostao**. Dar **Gerson** joacă excelent în compania oricărui fotbalist care-i înțelege intențiile și poate întui manevrele sale tactice.

El este un jucător ideal la mijlocul terenului. Mărește ritmul de joc atunci cînd trebuie, și-l încetinește, de la caz la caz. Al doilea gol marcat în meciul cu **Italia** a fost o dovadă a explozivității sale.

Gerson este încă departe de a se gîndi la abandonarea fotbalului. Eu cred că va juca foarte bine cel puțin încă 4—5 ani.

GERSON DESPRE PELE

Știți care este cea mai mare calitate a perlei negre? Plasamentul! El se demarcă cu o ușurință uimitoare, căutînd acele zone din teren unde nu se află balonul. Apoi, primind o pasă prin surprindere, declanșează un atac cu o viteză uimitoare.

Iată de ce pe **Pele** este foarte greu să-l marchezi. Deposedarea de balon o poți face numai prin fault! Și, din păcate, aproape toți o fac așa.

Cînd este **Pele** cel mai puțin periculos? Atunci cînd... nu joacă. Lăsînd gluma la o parte însă, cred că zona cea mai periculoasă pentru adversari în care acționează **Pele** este cea din apropierea careului de 16 metri. Niciodată nu știi ce va face cu balonul. Va trage la poartă, va pasa sau va dribla?

Pele vorbește chiar mai mult decît mine pe teren! De cele mai multe ori repetă următoarele cuvinte: **Dă-mi odată balonul; haideți, băieți, acum!**

Care ar fi jucătorul ideal într-un cuplu cu **Pele?** De-a lungul anilor el s-a afirmat cu numeroși jucători. Mai întîi cu **Pagao**, apoi cu **Coutinho, Toninho** și **Douglas** — toți de la **Santos**. Dar pot spune cu mîna pe inimă că **Tostao** este parterenul ideal al perlei negre. La C.M. din **Mexic** ambii și-au intuit în mod admirabil acțiunile. Ceea ce a gîndit unul, a făcut celălalt în următoarea fracțiune de secundă.

Dacă aș fi antrenorul lui **Pele** ce l-aș recomanda? Nimic. Un jucător ca **Pele** nu are de învățat de la nimeni nimic. Cel mult ar putea să învețe el pe alții.

PICCHI – PE „BANCA SUFERINȚEI"

UN INTERVIU CU CEL MAI MARE „LIBERO" AL TUTUROR TIMPURILOR, DEVENIT AZI ANTRENOR

ARMANDO PICCHI nu mai are nevoie de prezentare. Cu echipa lui de club, **Internazionale Milano**, ca și cu cea reprezentativă, al cărui jucător de bază și căpitan a fost, „libero"-ul cel mai reprezentativ de pînă acum al fotbalului de pe întregul glob a cunoscut cele mai înalte satisfacții de ordin sportiv. O dată încheiată cariera de jucător, el a devenit antrenor, conducînd cu mult succes în primul an al noii sale activități o echipă din divizia secundă — **Livorno** — pentru ca imediat după aceea să-i fie încredințate destinele celebrului **Juventus Torino**, în această din urmă calitate el a fost de curînd intervievat de către un ziarist din țara sa, **Daniele Parolini**. Redăm cîteva pasaje din convorbire.

— Sînteți la început de carieră. Cum vi s-a oferit conducerea tehnică a unei renumite echipe din prima divizie a campionatului?

— „Poate că sînt predestinat pentru aceasta, pentru că și atunci cînd jucam, conduceam echipa din teren chiar dacă acest lucru este mai ușor decît a o conduce în calitate de antrenor".

— Care sînt avantajele și dezavantajele de a fi antrenor nou în meserie față de jucătorii cu prestigiu bine stabilit?

— „Faptul că am jucat într-o echipă — **Inter** — care a repurtat cele mai mari succese posibile face ca jucătorii tineri să-mi acorde deplină încredere; față de cei consacrați, sarcina îmi este ușurată deoarece problemele acestora le înțeleg instinctiv, ca fost jucător. Dezavantajul cel mai mare este acela că întreaga activitate îți este examinată cu... microscopul. Dacă însă cunoști bine meseria...

— Cum reușiți să treceți peste lipsa de experiență?

— „Cred că anii petrecuți ca jucător te ajută foarte mult să depășești acest handicap mai ales că fotbalistul modern pătrunde și discută tot mai mult diversele aspecte din viața echipei".

— Care din însușirile antrenorilor pe care i-ați avut ați dori să le aveți?

— „Mai multe, dar îndeosebi curajul și meticulozitatea în muncă ale lui Helenio Herrera".

— Credeți că mitul „antrenorului-mag" este pe cale de dispariție?

— „Nici n-a existat așa ceva, el s-a născut ca o legendă și a fost abil exploatat de unii interesați".

— Față de acum 10—15 ani, de exemplu, ce s-a schimbat în sistemul de antrenament?

— „Există o deosebire între felul cum se făceau antrenamentele atunci și acum: mai ușoare dar și mai plictisitoare înainte vreme, mai raționale și mai tari acum cînd și mentalitatea jucătorilor s-a schimbat din ce în ce mai mult în bine".

— Care este calitatea cea mai de preț și defectul cel mai mare al unui jucător?

— „Însușirile morale nu trebuie privite separat față de cele tehnice: un jucător bun, dar cu un caracter dificil, valorează pentru mine mai puțin decît unul mediocru dar cordial și leal în raporturile cu coechipierii, antrenorul, conducerea etc."

— În ajunul meciului, cine este mai neliniștit, antrenorul sau jucătorul?

— „În mod cert, antrenorul, pentru că neliniștea acestuia îmbracă o infinitate de situații".

— Care a fost, ca jucător, și care este ca antrenor, poziția dv. față de cantonamente?

— „Asupra cantonamentelor am o experiență completă. Ca jucător nu prețuiam semnificația lor, acum însă știu să le dozez și să obțin de la ele tot ceea ce poate fi de folos jucătorilor".

— Pe plan uman simpatiile sau antipatiile față de unii jucători sînt naturale și nu le poți stăpîni. Cum reușiți să le dominați în raporturile cu ei?

— „Caut, pe cît posibil, să nu cad în această omenească greșeală. Înclinația mea naturală caut să o dirijez prin raționament pentru a fi imparțial în hotărîrile pe care le iau".

VOR APĂREA ARBITRI DE POARTĂ?

După ce s-a discutat în fel și chip (și, bineînțeles, nu fără controverse!) eliminarea ofsaidului sau mărirea spațiului porților, după ce s-au experimentat chiar aceste ipoteze (amintiți-vă, și la noi s-au disputat cîteva partide fără legea ofsaidului), după ce s-a lansat și ideea cu doi arbitri de centru, o altă problemă a intrat în centrul dezbaterilor urmărind ca și celelalte perfecționarea marii pasiuni numită fotbal. Iar dacă experimentele amintite țineau mai mult de latura spectaculară a șoccerului, noua ipoteză vizează echitatea (capitol viu discutat) și, foarte logic, „disertațiile" devin mai grave și mult mai dificile. E vorba de apariția arbitrilor de poartă chemați să legifereze dreptatea absolută prin decizii dictate cu maxime informații și obiectivitate din imediata apropiere a porților sau chiar de pe linia porții (fireste în afara buturilor). S-ar putea ca, pentru unii, noua problemă să reprezinte un teribilism și nimic mai mult, însă dacă ne amintim numai de acel controversat gol (cel înscris de Hurst *în finala Campionatului mondial din 1966* (Anglia—R.F.G. 4—2), *atunci lucrurile se schimbă, iar necesitatea arbitrilor de poartă capătă rațiune suficientă.*

Unii au îmbrățișat ideea fără rezerve, pentru răzbunarea ilegalităților întîlnite în atîtea partide. Alții însă, invocînd dificultățile ridicate de o brigadă formată din cinci arbitri, găsesc drept soluție mai rezonabilă mărirea atribuțiilor tușierilor. *Adică, aceștia ar trebui să avanseze pe cît posibil pe linia de poartă (cam 20 m) reușind astfel să fie „pe față" și în eventualitatea unor* „momente Hurst 1966".

Internaționalul englez, portarul Peter Bonetti, *s-a declarat recent partizanul instalării „judecătorului de poartă".*

— Tușierii, *spune* BONETTI, „sînt prea departe pentru a urmări faza cu suficientă rapiditate, pentru a aprecia din colțul terenului dacă balonul a depășit sau nu linia porții. Trebuie să se creeze arbitri speciali postați în spatele sau în preajma fiecărei porți. Ei vor da un aviz facultativ arbitrului de centru, așa cum se întîmplă astăzi cu tușierii. Nimic nu-i mai important într-un joc, decît un gol, *a concluzionat* Bonetti *în susținerea ideii introducerii arbitrilor de poartă.*

Firesc, un gol ca cel al lui Hurst *din finala* World Cup*-ului (și cîte alte exemple există!) pledează pentru introducerea arbitrilor de poartă. Dar, dacă un gol este înscris dintr-o discretă poziție de ofsaid (nenumărate sînt cazurile cunoscute) pe care „judecătorul de poartă" nu o sesizează, grație poziției sale? Ajungem tot la necesitatea tușierilor, adică la o brigadă formată din cinci arbitri. Da, vor replica unii, dar dacă nu există omogenitate în cazul brigăzilor formate din trei oameni, atunci cu atît mai puțin ea va apare cînd e vorba de cinci arbitri. Încurcate sînt deci și căile arbitrajului! Mai ales astăzi cînd mijloacele moderne (vezi televiziunea) permit cu exactitate reconstituirea adevărului absolut în mult discutatul joc de fotbal.*

MIRCEA M. IONESCU

Note

POVESTEA CULORILOR LUI BOCA – JUNIORS

Cînd s-a înființat clubul **Boca Juniors** din **Buenos Aires**, cu zeci de ani în urmă, discuții vii s-au pornit atunci cînd a fost vorba să se aleagă culorile echipamentului. Existau zeci de propuneri și nici una nu întrunea majoritatea. La un moment dat, unul dintre cei de față propune să se recurgă la următoarea soluție: întregul comitet de inițiativă să se deplaseze în port și culorile să fie acelea ale drapelului primului vas care va acosta. Zis și făcut. Întîiul vapor care a intrat în marele port a fost unul suedez. Și astfel, culorile lui **Boca Juniors** au devenit cele de pe drapelul **Suediei**: galben și albastru.

Carnet extern

VEȘNICII VINOVAȚI

Să începem cu **Brazilia** fiindcă, oricum am lua-o, mai elocvente exemple din fotbalul internațional decît acolo nu vom găsi. A doua zi după cîștigarea titlului de către **Fluminense**, din **Rio de Janeiro** (formație cu șansa a treia!) antrenorul **Amaral** s-a văzut cu ușa trîntită în nas. Fusese concediat. Fără explicații, fără regrete și, mai ales, fără motive! **Zagalo** (ce vreți mai mare celebritate, ce vreți „om mai la modă"?) se vedea și el scos din funcție de la Botafogo, la nu prea multe săptămîni după ce un glob întreg îl elogia pentru maniera în care și-a dus la victorie elevii, în **Mexic**. **Otto Gloria**, antrenor pentru care **Benfica** a făcut o vitrină specială, în sala ei de trofee, în semn de prețuire față de meritele lui în vremea cînd conducea prima formație, este trimis la plimbare (tot în **Brazilia**), de un club fără prea mari resurse (**America**) dar cu mari pretenții.

Să traversăm oceanul. Un englez — **Buckingham** — are zilele numărate la **F.C. Barcelona**, în **Spania**. Nu știm cît va mai supraviețui, în zilele negre ale **Real Madridului, Munoz... Pesoia**, apărat de zeci de comunicate asigurătoare ale comitetului director de la **Fiorentina**, s-a văzut — totuși — învins de... locul actual din clasament al violeților și s-a ridicat, vrînd-nevrînd, de pe fotoliul directorului tehnic, spre a-i face loc lui **Oronzo Puglisse**, supranumit în peninsulă „salvatorul".

Această înșiruire de destituiri, demisii, renunțări, înlocuiri, terminare de contract sau cum vreți să le mai numiți, ascunde realitatea că, aproape peste tot, antrenorul rămîne sclavul tabelei de marcaj. Uneori și al simplei bune sau proaste dispoziții a președintelui de club (unde vom găsi un mai elocvent exemplu decît la **Fluminense**?). Veșnicii vinovați, antrenorii, nu găsesc încă salvarea în acea forță de a depăși crizele sau efectele rezultatelor pe care un club ar trebui să o dețină. Hotărîre, celei mai slabe rezistențe, pe cele mai diverse meridiane, rămîne înlocuirea antrenorului. Deși în proporție mai mult decît convingătoare, soluția nu s-a arătat deloc salvatoare.

Rămîne aceasta, în ciuda reflecțiilor, a protestelor și — mai ales — a urmărilor, una dintre plăgile fotbalului, o față de loc onorabilă a vieții lui

ef. i.